

TREIBER OTTÓ

KARESZ

TREIBER OTTÓ

Karesz

AngolSuli Kft. könyvkiadó

Karesz

ISBN 978-963-87859-3-0

© 2016. Dr. Treiber Ottó örököse – Minden jog fenntartva.

A jogtulajdonos írásbeli hozzájárulása nélkül sem a teljes mű, sem annak bármely részlete, semmiféle (elektronikus, mechanikus, kézi vagy más) formában nem sokszorosítható, és nem tárolható adattároló rendszerekben (Internet, hangkazetta, CD, stb.), valamint nem fordítható más nyelvekre.

Felelős kiadó: Dr. Treiber Ottóné

Az **AngolSuli** Kft. könyvkiadó franchise partnere
www.angolsuli.hu

Előszó

Dr. Treiber Ottó az **AngolSuli** Kft. könyvkiadó tehetségkutató pályázatán bukkant fel. Írásai rendkívül olvasmányosak, ugyanakkor hűen jelenítik meg a kor életérzéseit. Első két könyve egy vidéki, paraszti sorból származó jogász szemszögéből mutatta be a kor Magyarországot az 1940-es évektől a Harmadik Köztársaság kikiáltásáig. Kortörténeti értékét, különösen az 1956-os eseményekkel kapcsolatosan, történész méltatta.

Ez a kötet egy tanár, Lázár Károly, sorsát kíséri végig, megörökíti az egyszerű, középosztálybeli ember mindennapjait, gondolkodását, örömeit és tévelygéseit. Azok, akik átéltünk hasonlókat, könnyen tudunk azonosulni a főhőssel, azonban talán még érdekesebb feleleveníteni a kor hangulatát, általános viszonyait. Akik nem éltek még az itt bemutatott időkben, megismerhetik, milyen volt szüleik, nagyszüleik világa, gondolkodása.

A könyv kellően szórakoztató ahhoz, hogy bárki örömmel olvashassa. Ezúttal a terjedelem sem olyan méretű, hogy a vastag könyvektől vizolygókát visszarettenhesse, így remélhetőleg még többen olvassák majd, mint a korábbi, jóval vastagabb köteteket.

A szerző sajnos elég későn gondolt írásai kiadására, így már nem érthette meg harmadik könyvének megjelenését. Szerencsére a család fontosnak tartja, hogy szellemi örökségével minél többen találkozhassanak, így örömmel adjuk át ezt a kötetet az olvasóknak.

Dr. Németh Ervin
kiadóvezető

I.

Tudod öreg barátom, az én életem egy regény. Nem viccelek, tényleg egy regény. Gondoltam is arra, hogy elmondom majd egyszer valakinek, aki tud írni. Az igazság az, hogy én is megírhatnám. Gondoltam is rá. Végére is az én életem. De lusta vagyok. Mert ha csak egy, vagy két órát kellene seggelnem, azt még valahogy elviselném. De hogy napokig, hetekig, hónapokig, netán évekig kelljen egyhelyben ülnöm, és a bőr megkeményedjen a fenekemen, azt nem tudnám elviselni. Helyette elmegyek inkább a kocsmába, vagy az egyik közeli itallerakathoz, és ott mesedélután tartok, s közben lelökök két üveg sört. Nem többet, csak kettőt, mert ugye másnap dolgozok. Nekem ugyanis hivatásom a munkám. A munka előttem szent. Ha tehát jut rá pénz, akkor lelökök két üveg sört, ami még nem akadályoz másnap a munkámban. Ennyi egyébként majdnem minden napra jut. Ettől már érzek is valamit a fejemben. És már minden egy kicsit szebb. Én ugyanis tartózkodóan és mértékkel fogyasztok. Ez persze nem azonos az egyik barátom mértékével. Nála a mérték három liter bor, a tartózkodás pedig az asztal alja. Nálam a mérték két üveg sör, a tartózkodás, pedig a két lábamon van, és ez fontos körülmény, mert én rendszeren járok a dolgozóba. Én még nem lógtam a munkából egyetlen napot sem. Ugyanis a munkámból élek. Munkával keresem a piára valót is. Tehát nem lopok, nem csalok, nem rabolok, nem úgy ám, mint sokan, akik zshiványsággal, csalással, síbolással, sikkasztással, és mások megtevesztésével keresik a zsozsót. A munkamániámat, egyébként - mint majd később kiderül - az anyámtól örököltem. Ő szegénykém szintén egész életében megszállottan robotolt.

Mi az, ami még szent dolog a számomra? – kérdezhetnéd. Kiderül ez abból, amiről eddig csak néhány szót ejtettem. Azért csak halld! A munkán kívül az ital. Igaz, hogy az előbb sörivóként említettem magamat, de megiszok én mindent, különösen vendégségben, csak folyékony legyen. Lehet az rövid is: konyak, whisky, vagy vodka, de pálinka is, és éppenséggel a bort sem vetem meg. Nem vagyok válogatós, jöhet bármi. Hogy miért sört iszok mégis rendszeresen, annak oka egyértelmű, nem akarok éhezni,

vagy éppen rongyokban járni. Másra, mint sörre nem jut. Abból is csak naponta kettőre. Persze vendégségben – ahova egyébként mostanában ritkán járok – szívesen megiszok mást is, de a sűrű, száraz vörösborot különösen kedvelem. Egyébként ott is csak mértékkel iszom. Elismerem viszont, hogy nem mindig volt ez így, csak amióta öregszem. Igaz, hogy régebben is általában mértékkel fogyasztottam, de előfordult, hogy egyszer-kétszer azért én is az „asztal alá” ittam magam. Jó, egyszer-kétszernél talán többször is.

Ha már a munkát és az italt, mint szent dolgokat említettem, megvallom, hogy a nőknek is nagy tisztelője vagyok. Azóta, hogy végignéztam az első gyermekem születését, azt a kettős szenvedést, amit József Attila is megírt, másként nézek a nőkre. Mi férfiak ilyen szenvedést soha nem élünk át. Én azt a férfit, aki bántalmaz egy nőt, azzal büntetném, hogy kötelezném, nézzen végig egy szülést. A mi férfieleletünkben egyébként is a legnagyobb öröm a nő. Sajnálatos módon, ezzel az örömmel én már nem élek. Több hektoliter szeszt engedtem le a torkomon, de az is lehet, hogy csak elhanyagoltam a szexet. Leszoktam róla. Bár lehet ennek más oka is van, nemcsak az ital. Tehát, nekem is csak két dolog kell, mint Petőfinek. Neki a szabadság és a szerelem kellett, nekem a munka és a pia. Persze, megkérdezheted, hogy mi a viszonyom a szabadsághoz. Hát erről volna mit mondanom! Különösen most, hogy egyre kevesebb van belőle. De hagyjuk. Beszéljünk majd akkor róla, ha több lesz belőle.

Az életszemléletemről ennyi elég is. Azaz, hogy mégsem. Nem szóltam a legnagyobb szenvedélyemről, a cigarettáról, ami mindenekelőtt, és mindenek fölött áll. Megvallom, hogy szesz nélkül, és talán még munka nélkül is meglennék, nő nélkül pedig különösen, de ha cigarettám nincs, akkor beteg vagyok. Egy szálért is képes vagyok a falu másik végére elgyalogolni. Előfordult velem, hogy késő éjszaka elszívtam az utolsó szálát, de nem bírtam ki, hogy reggel ne azzal kezdjem a napot, hogy rágyújtsak. Éjszaka nyakamba vettem a lábam, és elgyalogoltam a több kilométerre lévő benzinkúthoz. Ott vettem két doboz cigit (azért kettőt, mert messzire kellett gyalogolnom érte), rágyújtottam, jól letüdöztem, és utána megkínáltam magamat egy üveg sörrel, majd elballagtam haza. Nem is tudom, hogy mi lesz velem, ha a faluban nem lesz trafik. A fene essen azokba a hülye politikusokba, hogy mindent

szabályozni akarnak. Várom már, hogy mikor döntenek arról, hogy munkaidő alatt a dolgozó hányszor mehet pisilni, mert az nem járja ám, hogy akkor megy, amikor rájön. Akkor menjen, amikor megengedik.

Szóval, komolyan gondoltad, öreg barátom, hogy szívesen meghallgatnád az életem történetét? Azért jól gondold meg! Nem lesz rövid. Néhány órát ülnöd kell.

Hát akkor – miután bemutatkoztam, úgy ahogy kell, és fel is vázoltam a személyiségeimet minden kendőzés nélkül – akár bele is vághatunk a történetbe. Kezddetem? De hol kezdjem? Olvastam néhány formabontó regényt - és biztos vagyok benne, hogy neked sem lenne újdonság - ha a végén kezdeném, és utoljára hagynám a születésemet. De kezddetem akár a közepén is, vagy a legelején, a születésemmel, vagy éppen a link, nagystílú apám, és a nem éppen szép (nekem ugyan nagyon szép), csupa szív anyám bemutatásával.

Ha jól tudom, az anyámat ismerted. Akkor őt nem is kell bemutatnom. Apámról viszont nem tudsz semmit. Állítólag marha jóképű fiú volt. Még verekedtek is érte a nők, a *bigék*, ahogy akkor nevezték a csajokat. Százszor jobban odavoltak érte, mint értem, pedig hát értem is bomoltak. De ő is imádta őket. Többet futott utánuk, mint amennyit munkába járt. A rossznyelvek szerint van is balkézről kettő, vagy három féltestvérem. Az anyai nagybátyáim állították, hogy egy neves színész biztosan a féltestvérem. Anyám elbeszélése szerint apám 1925 május elsején született. Az egyénisége szerintem illett is a születése hónapjához. Szeretett pompázni, mint május elsején a politika. Virágos jókedvvel élte az életét, csak a halála lett szomorú.

A Rákosi-korszak elején, negyvennyolcban volt huszonhárom éves, de ő abban a sötét korszakban is vidáman élt. Biztos vagyok abban, hogy nem jegyzett békekölcsönt, és tőle nem is rekviráltak el semmit. Igaz, hogy nem is volt semmije, a nagy igényén kívül. A szép dolgokért majd megveszett. Bolondult a különösen szép cipőkért, a divatos öltönyökért; de nem ám a konfekciós cuccokért, amit akkor – a magas rangú párt funkciókat kivéve – mindenki hordott. A cipőit is készítette, az öltönyeit is varratta, noha a rendelésre készült holmi akkor is sok pénzbe került. Igazi dendi lett volna, ha akkor lehettek volna dendik. De ő igazán csak a más

pénztárcája terhére szeretett dendiskedni.

Ötvenháromban, az esküvőjükre is az anyám öltöztette fel. Gyönyörű sötétszürke öltönyt varratott neki, fekete lakkcipőt vett a lábacsájára, hogy pompázhasson. Azt kérdezed, honnan vette anyám a pénzt? Kereste. Ráadásul munkával. Ő nagyon fiatalon a főváros egyik legnevesebb varrónőjévé küzdötte fel magát. Munkája volt bőven. A bigék; a színésznők és lecsúszott, de a divatért minden áldozatra kész egykor gazdag nők (akik közül többet akkor már elvtársnőnek hívtak) a gyönyörű ruhákért minden áldozatra készek voltak. Anyám ismert olyanokat, akik - hogy a varratás árát ki tudják fizetni - lefeküdtek pénzért, de lett szép ruhájuk és gyönyörű topánkájuk, amiben a felsőbb körök, igaz, ritka báljain, ám sűrű fogadásain megjelenhettek. Hiszed, vagy sem, anyám mesélte nekem, hogy a magas rangú tisztviselők, katonatisztek és pártemberek feleségei és szeretői úgy öltözködtek, mint egykor az úrinők. Nem voltak ugyan túl sokan, de voltak annyian, hogy anyám jól keresett rajtuk. De a magas beosztású elvtársak sem a Vörös Október Ruhagyárban készült öltönyökben jártak fogadásokra.

A pártcsajok, pártszervezők, a volt úrinők és színésznők szerettek pletykálni is, és a pletykákból rengeteg mindent meg lehetett tudni. Anyám évtizedek múlva is szívesen mesélte a pletykáikat, és az igaznak tűnő történeteiket is. Micsoda történetei voltak! De kamasz koromban nem különösebben érdekelték. Most már sajnálom, hogy nem hallgattam nagyobb figyelemmel őket. Szívesen elmondanék neked most néhány sztorit, de már csak lapos történetekre emlékszem. Anyám elbeszélése szerint, akik még elegánsan öltözködtek, azok a feketézők női, és a feketéző csajok voltak. Közülük is többen anyám kuncsaftjai lettek. Akkoriban – nemcsak közvetlenül a háború után – hanem a *születésem előtti években* is (1954-ben születtem) nagy feketézés folyt az országban. Én a jegyrendszerről, és a beszolgáltatásról csak a tanulmányaimból tudok egy keveset, de el tudom képzelni, hogy az akkori viszonyok között mennyire virágzott ez a műfaj. Anyám is a feketézőktől vásárolta meg azt, amiből hiány volt. És nemcsak élelmiszert, húst, zsírt, lisztet szereztek be feketén, (amiből valamennyit jegyre is kaptak az emberek) hanem sok egyéb árut és még divatcikket is. Hiányból ugyanis sok volt. Erről jut eszembe,

hogy semmi nem múlik el nyomtalanul. Ma is van ám fekete árú. Történetesen a drog, a fegyver és a munkaerő. A drog és a fegyver csak fekete úton szerezhető be. A munkaerejét pedig, aki tudja, feketén árulja. Szerencsémre én sosem kényszerültem arra, hogy a munkaerőmet a feketepiacon adjam el, és még egyetlen napig sem voltam munkanélküli. A bérem is mindig annyi volt, amennyit kézhez kaptam. Remélem csak, hogy a szeszt és a cigarettát sem kell majd feketén beszereznem. Fegyverre meg nincs és nem is lesz szükségem. Nem akarok löni senkire, s remélem, hogy nem is kényszerít rá a sors. Bizakodom, hogy ebben az országban mások sem akarnak egymásra lövöldözni. Kicsit elkalandoztam. Már - már politizálni kezdtem, amit egyébként nem szívesen teszek. Az életem során csak egyszer tévedtem a politika mezejére, de kis híján akkor is ráfáztam. Ezt el kell, hogy meséljem. Kezdő tanár voltam, és valami miatt éppen bánatos, és bánatomban jól berúgtam. Történt, hogy éppen a kocsmában tartózkodott a falu párttitkára is. Okoskodott velem, én pedig részegen elküldtem az anyjába. De ez nem lett volna baj, ha nem küldöm el vele együtt az összes kommunisztát is. Ebből büntető ügy lett. Izgatás volt ellenem a vád. Szerencsémre a piás haverjaim hajlandók voltak tanúsítani, hogy ők ott semmi olyant nem halottak, ami vádként hangzott el ellenem. Nekik, és egy jó ügyvédnek köszönhetem, hogy nem kerültem síttre.

Visszatérve a történetünkre, pontosabban anyám és apám kapcsolatára, elmesélem, hogyan ismerkedtek meg. Anyám valamikor, tízes évei végén rövid ideig válogatott kézilabdázó volt, és mint válogatott sportoló, ritkán a futballválogatott meccseire is elment. Az egyik meccsen összefutott egy majdnem középkorú hölgygel, aki melleleg nála varratott. A hölgy bemutatta a barátjának, aki az apám lett. A meccs után az úr meghívta a két hölgyet egy közeli kiskocsmába. A kocsmá teraszán üldögéltek, ahol apám Czibor Zoliról és Kocsis Sanyiról áradozott, és közben hanyagul rendelt három korsó világost.

Anyám megszólalt:

- Én csak egy pohárral kérek. Nem tudok egy korsóval meginni.
- Dehogynem tud, szépségem. Különben nagyon örülök, hogy találkoztunk, meg annak is, hogy szereti a futballt - udvarolt apám

azon nyomban.

– Csak véletlenül vagyok itt. Ritkán szoktam futballmeccsre járni. Egy barátnőm csábított ki, aki mégsem jött el. Az övé volt az üres szék mellettem - mondta anyám zavarában kissé bőbeszédűen.

A pincér közben kihozta a három korsó világost.

– Adja át üdvözetem a barátnőjének. Neki köszönhetem, hogy megismerhettem. Mondták már önnek, hogy különleges szépség? Ibolya mesélte a meccs alatt (apám hanyagul a mellette ülő hölgyre mutatott), hogy ön varrónő, és fantasztikus ruhákat varr.

– Ami most rajtad van, talán azt is e szép hölgy varrta? – fordult az Ibolya nevű hölgy felé, majd ismét anyámat kezdte búvólni. – Örülök, hogy itt van, és csak reménykedem, hogy nem ez lesz az egyetlen találkozásunk.

– Én is örülök, hogy találkoztunk, de eltúlozza a dolgot – jegyezte meg anyám és megnyerően mosolygott, miközben azért igyekezett komoly is lenni.

Anyám egyébként mindig kedvesen és sokat mosolygott. Mosolygás közben az arca két oldalán két cseresznye nagyságú mélyedés keletkezett, szájának két sarka kissé lefelé görbült, s nagy kék szemei ilyenkor felragyogtak. Ilyenkor szép volt. Mosolyával akaratlanul is bővölte a szépfút. Úgy nézett rá, mint a pék kutyája a bucira. Szerintem még a száját is megnyalta. De hamar észbe kapott, és szégyenlősen lesütötte a szemét. Mert ugye nem illett egy férfit, akármilyen szép is, bámulni.

– Én nem valamiről beszéltem, hanem az ön szépségéről – mondta apám kissé megrovóan, és ismét felöltötte elbűvölő mosolyát, amitől anyám fülig pirult.

– Tudom, hogy nem vagyok szép. De talán elviselhető vagyok, és szégyenkezni sem kell miattam – morogta, mert úgy érezte, hogy szórakoznak vele. Azt akarta mondani, hogy velem a *miattam* helyett, de meggondolta magát. Nem szerette volna, ha ez a szépfű félreérti, s azt gondolja, hogy máris vele együtt képzelel el magát.

– Szégyenkezni? Még hogy szégyenkezni! Hölgyem, önnel az ember nem szégyenkezik, hanem dicsekszik, henceg, május elsején pedig büszkén felvonul – tette a szépet apám a begyakorolt ostoba

szövegével.

– Különös stílusa volt apádnak – jegyezte meg anyám, sok-sok év múlva, amikor a megismerkedésükről mesélt. – A hölgyem megszólítást akkoriban ritkán használták, de ő a hódításai során tudatosan alkalmazta, majd röhögve mesélte, hogy a nők mennyire zabálják.

– A modorossága mögül azonban szerinte mindig előbújt a proli származása. Azt azonban nem sikerült kiderítenem, hogy a modoros, fellengzős stílusát hol vette fel.

Anyám elbeszélései alapján valahogy így képzelem el a megismerkedésüket.

Amennyire az elbeszéléséből megismerhettem apámat, mindig azt gondoltam, hogy én a turmixuk, kettőjük alapos keveréke vagyok. Nem járhatok messze az igazságtól, ha azt gondolom, hogy anyámtól a realitás érzéket, a szorgalmat, a munka szeretetét, az apámtól a nagyvonalúságot, a képzelőerőt, meg a dumakészséget örököltem. Hogy mit még? Vagyont nem, az biztos. Több lényegtelen tulajdonságot még valószínűleg igen.

Apámról egyébként sokáig csak annyit tudtam, amennyit anyám elmondott. De hát a rövid együttélésük miatt ő se tudott róla sokat. Nem hiszem, hogy alaposan megismerhette. Tíz hónapos voltam, amikor elváltak. Apámmal gyermekkoromban nem találkoztam. Nem voltam még egy hónapos, amikor június első napjaiban begyűjtötték. A szabadulása után sem keresett. Nem érdekelte a „gyönyörű” fia. A begyűjtése előtt éppen egy távolsági buszon volt kalauz, és sikerült egy keveset sikkasztania. Azért fogalmazok úgy, hogy sikerült, mert a korábbi munkahelyein pénzt már régen nem bíztak rá, de ez esetben nem tehettek mást. Akkoriban a kalauznál lehetett csak jegyet váltani, és a viteldíjat is neki kellett fizetni, s neki kellett elszámolni is a pénzzel. Ha nem gyűjtik be, sok öröme persze akkor sem lett volna bennem, mert rendkívül hiú volt, én, pedig állítólag nagyon csúnya kölyök voltam. Két éves koromig tök kopasz. Nagy fejem volt, mint most is. Pali nagybátyám volt csak hajlandó babakocsiban, a városban tologatni. Senki sem tudta, még az orvosok sem, hogy miért nem nőtt ki a hajam időben. Anyám nagyon félt, hogy örökké kopasz maradok. Ma a kopasz csecsemő divatot is megalapozhatnám akkori tök kopasz fejemmel. Különös

a dologban az, hogy most, idősen is dús, erős szálú hajam van, bár teljesen ősz. Lehet, hogy azért dús, mert olyan sokára nőtt ki? A feleségeim egyébként imádták összekócolni. Elnézést kérek, hogy ismét elkalandoztam. Visszatérek hát a szüleim életére.

Anyám így mesélt a házasságukról.

– Amikor apád néhány látogatás után meggyőződött arról, hogy sok kuncsaftom van, és az akkori viszonyokhoz mérten jól keresek, egyre szenvedélyesebben udvarolt. Fél év múlva megkérte a kezemet. Tudta, hogy van pénzem. Tizenkettő, néha tizennégy órát dolgoztam. Őt pedig sem a kártya, sem a nők, de még az ital sem érdekelte annyira, mint a pénz. Életének vezérelve volt, hogy akivel kapcsolatba kerül, annak legyen pénze. Bizonyára nálamnál is voltak pénzesebb nők a fővárosban, de ők nem voltak a számára elérhetőek. Maradtam hát én, és persze Ibolya, akiknek a pénzét költötte a házasságkötésünkig. Ibolya negyven év körüli, ismert, de már kiöregedő balerina volt. Elég jól keresett ő is, és ráadásként volt egy nagy lakása. De őt idősnak találta ahhoz, hogy feleségül vegye; ám ahhoz nem, hogy őt is kihasználja. Közvetlenül házasságkötésünk után hozzá költöztünk. Papíron béreltük a harminc négyzetméteres, hatalmas szobáját, de gyakorlatilag használtuk az egész lakását. Ibolya sokat volt távol, a hivatalos barátjánál, de sokat kellett gyakorolnia is.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy viszonya volt Ibolyával? – kérdeztem felháborodva, amikor a történetüket hallottam.

– Pedig viszonya volt – mondta anyám lehangoltan. – De nemcsak vele volt viszonya. Akkor éppen (a lóverseny pályán kívül, ahol a fő állása volt), statisztaként is dolgozott, s elmondása szerint éjszaka is forgattak. Gyakran előfordult, hogy egész éjszaka nem jött haza. Mint később megtudtam, egy statisztalánynál aludt, vagy leginkább keféltek. De előfordult, hogy Ibolya előadását nézte meg. Neki is nyújtani kellett valamit. Nyújtott is, bár nem volt neki éppen hosszú. – Jegyezte meg anyám eléggé közönségesen néhány másodpercnyi szünetet tartva.

– Még Ibolyát megelőzően megismerkedett a Fészek Klubban, ahova szintén bepofátlankodott, egy közismert színésszel. Az ő révén lett statiszta. Ha otthon volt, fél éjszakát róla regélt. Közben sajnáltatta magát, hogy ő mennyit robotol, s az a pizsok producer

iroda neki mégis mindig késve fizet. Amíg házasságot nem kötöttünk, általában kölcsönt kért tőlem, és persze másoktól is, amit viszont sokszor én adtam meg. Tőlem mindig néhány napra kért csak, amíg a fizetését meg nem kapja. A házasságkötésünk után, pedig csak annyit mondott, hogy „adj egy százast”. Persze a kölcsöneit sosem adta meg. A fizetését pedig – és amit a lóversenyen, vagy kártyán nyert, és amit statisztaként keresett – sose adta haza.

– És te adtál neki pénzt? – kérdeztem anyámtól őszinte felháborodással.

– Adtam. Ha azon kell segíteni, akit szeretsz, annak a bugyidat is odaadod – mondta anyám mentegetőzve. Később még hozzá tette:
– Mi mást tehettem volna?

– Ez hihetetlen – jegyeztem meg.

– Hamarosan én is hihetetlennek találtam, hogy az orromnál fogva vezet – mondta anyám a történetüket folytatva. – De mentségemre szolgál, hogy a Zelkovics családban (ez volt anyámék családi neve), soha nem csaptuk be egymást. Elképzelni sem tudtam, hogy létezhet olyan, hogy valaki a szerelmét, vagy a házastársát becsapja.

– És min bukott meg nálad? – kérdeztem tőle.

– Nem úgy bukott le, hogy tetten értem. Nagyon tudott konspirálni, mintha valaha illegális kommunista lett volna. Börtönben volt, amikor a statiszta lány velem együtt látogatta meg. Én pedig megkérdeztem tőle:

– Te mit keresel itt?

Ő visszakérdezett.

– Te mit keresel itt?

– Én a felesége vagyok - mondtam.

– Valóban? – kérdezte. – Na, ne! – Nyögte, és próbálta flegmára venni a figurát, de már nem volt nagy mellénye. Vele végül is barátnok lettünk. Kiderítettük közösen, hogy az esküvőnk előtti éjszakát is vele töltötte, de őt is csalta, mert más kapcsolatai is voltak. Volt, hogy egyszerre három - négy nője volt. Ibolyával is